

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: **H. S.,**
bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně,
se sídlem Legerova 148, Kolín,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2020, č. j. 125943/2019/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 3. 9. 2020, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnutí Městského úřadu Nymburk (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 26. 8. 2019, č. j. MUNYM-070/73575/2019/Vos změněno tak, že jednání žalobce bylo posouzeno jako přestupek pokračující, a ve zbytku bylo potvrzeno.
2. Správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, kterých se úmyslně dopustil porušením ustanovení § 18 odst. 3 tohoto zákona, tím, že dne

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V

22. 4. 2019 v 15:03 hodin na dálnici D11 v km 27 ve směru jízdy na Hradec Králové jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Superb, RZ X, jel rychlostí 186 km/h (po odečtení povolené toleranční odchylky $\pm 3\%$ rychlostí 180 km/h) čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici mimo obec (stanovenou na 130 km/h) o 50 km/h a téhož dne v 15:06 hodin na dálnici D11 v km 37 ve směru jízdy na Hradec Králové jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Superb, R2 X, jel rychlostí 194 km/h (po odečtení povolené toleranční odchylky $\pm 3\%$ rychlostí 188 km/h), čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici mimo obec (stanovenou na 130 km/h) o 58 km/h. Za spáchání přestupků správní orgán I. stupně odvolateli uložil správní trest pokuty ve výši 7.500 Kč a správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce trvání 8 měsíců od dne nabytí právní moci rozhodnutí. Dále byla odvolateli uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

3. Žalobce v podané žalobě uplatnil celkem dva žalobní body: 1) nedostatečné zjištění skutkového stavu a 2) neprokázání naplnění materiální stránky přestupku.
4. Pokud jde o první žalobní bod, žalobce uvádí, že ve správním řízení navrhl provedení místního šetření, které by nepochybně napomohlo k přesnému zajištění místa spáchání přestupku, které má v tomto případě své opodstatnění. Popis místa, kde mělo dojít ke spáchání přestupku, se jeví jako nedostačující a vzniká tedy logická pochybnost o tom, kde měl být údajný přestupek spáchán. S ohledem na skutečnost, že místo není jakýmkoli způsobem upřesněno v žádné části rozhodnutí, vyvstává otázka, zda bylo vůbec řádně a přesně zajištěno již správním orgánem I. stupně. Žalobce považuje přesné zajištění místa za stěžejní i s ohledem na následné prokazování materiálního znaku spáchaného přestupkového jednání a posouzení skutečnosti, zda byly důkazní prostředky pořízeny na měřicím zařízení v rozporu s pokyny výrobce, když ze spisového materiálu je zjevné, že došlo k užití měřicího zařízení v rozporu s pokyny výrobce, kdy zjevně vozidlo policie, které provádělo měření, neudržovalo po dobu měření s měřeným vozidlem konstantní rychlost a konstantní vzdálenost od měřeného vozidla. Na jediném výstupu z měřicího zařízení není patrná ani registrační značka měřeného vozidla, kdy hlídka PČR neměla nad vozidlem od změření do zastavení dohledovou kontrolu a není možné vyloučit zastavení jiného vozidla.
5. Pokud jde o druhý žalobní bod, žalobce namítá, že v rámci celého řízení nebyly žalobci naprosto prokázány materiální znaky daného jednání, tedy že svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem, když v celém napadeném rozhodnutí není konstatováno, koho žalobce svým jednáním ohrozil. Žalobce se neztotožňuje se závěrem žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním. Takovéto tvrzení správního orgánu jde naprosto proti smyslu a chápání jednotlivých znaků přestupku, kdy pokud by materiální znaky přestupku odpovídaly znakům formálním, nebylo by potřeba materiální znak prokazovat a zjevně by ani taková definice neexistovala. Žalobce se též domnívá, že provoz musel odpovídat možnostem jet vyšší rychlostí než je maximální povolená bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu, neboť nikde není zmíněno, že by žalobce předjížděl jiná vozidla, kdy zcela jistě většina účastníků silničního provozu dodržuje nejvyšší povolenou rychlost, by byl žalobce nucen takovouto rychlostí předjíždět jiná vozidla. Lze se tedy domnívat, že i když žalobce po formální stránce přestupek spáchal, ovšem nebylo mu prokázáno, že by svým jednáním kohokoli ohrozil. Pro uznání vinným za přestupek musí ovšem správní orgán prokázat naplnění obou těchto znaků

přestupkového jednání. Tedy znaky formální i materiální. K tomuto ovšem ze strany správních orgánů nedošlo

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že z úředního záznamu PCR vyplývá, že policejní hlídka měla celou dobu žalobce na dohled, je vyloučeno, že by došlo k přesednutí jiné osoby na místo řidiče, jak je v těchto typech žalob tvrzeno. V protokolu o měření rychlosti, který je součástí fotodokumentace, je uvedeno konkrétní místo měření, souřadnice GPS v horní části snímku nalevo od středu, jde o dostatečně přesné určení místa spáchání přestupku.
7. Pokud jde o druhou žalobní námitku, žalovaný uvedl, že chráněným důležitým veřejným zájmem jsou všichni účastníci silničního provozu, tedy například i členové hlídky Policie ČR, která zastavovala žalobce.

II. Obsah správního spisu

8. Z úředního záznamu PČR ze dne 22. 4. 2019 vyplývá, že uvedeného dne byla vozidlu Škoda Superb, RZ X, naměřena na dálnici D11 na 27. km rychlost 186 km/h (po zohlednění odchylky 180 km/h) a na 30. km rychlost 194 km/h (po zohlednění odchylky 188 km/h), přičemž na daném úseku byla nejvyšší povolená rychlost 130 km/h. Vozidlo bylo následně zastaveno na 42. Km. Součástí správního spisu je rovněž obrazový záznam z kamerového systému a fotografie z tohoto záznamu.
9. Dne 12. 6. 2019 vydal správní orgán I. stupně příkaz, jímž shledal žalobce vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, a to pro jednání popsané v bodě 2 rozsudku. Za toto jednání uložil žalobci pokutu ve výši 7 500 Kč a zákaz činnosti na dobu 8 měsíců. Dne 19. 6. 2019 podal žalobce proti tomuto příkazu odpor.
10. Dne 26. 8. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým shledal žalobce vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, a to pro jednání popsané v bodě 2 rozsudku. Za toto jednání uložil žalobci pokutu ve výši 7 500 Kč a zákaz činnosti na dobu 8 měsíců.
11. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 12. 9. 2019 odvolání. Dne 13. 8. 2020 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým částečně přeformuloval výrokovou část rozhodnutí správního orgánu I. stupně a ve zbytku toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že neexistuje důvodná pochybnost, že by pachatelem přestupku byl někdo jiný než žalobce. Rovněž uvedl, že naplnění materiální stránky přestupku je zřejmé již z toho, že došlo ke značnému překročení nejvyšší povolené rychlosti.

III. Posouzení věci krajským soudem

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem vyjádřili souhlas v intencích § 51 odst. 1 s. ř. s. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, neboť seznámení se s obsahem správního spisu nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS a dostupný stejně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz). Návrhu žalovaného na provedení výsledku zasahujících policistů soud nevyhověl, jelikož skutkový stav je dostatečně objasněn obsahem správního spisu.

13. V prvním žalobním bodu žalobce namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu. Tato námitka není důvodná. Soud předně připomíná, že míra precizace žalobních bodů předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně argumentaci domýšlel či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují, neboť tím by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). V projednávané věci žalobce žádné konkrétní argumenty proti zjištěnému skutkovému stavu nevzněl – jeho námitky zůstaly v obecné a nepodložené rovině (namítá např. nedostatečnost popisu místa spáchání přestupku, aniž by specifikoval, v čem tvrzená nedostatečnost spočívá). Navíc ze správního spisu je skutkový stav zcela zřejmý, byl pořízen dokonce obrazový záznam, ze kterého jasně vyplývá celý skutkový průběh od okamžiku, kdy hlídka Policie ČR žalobce spatřila a ž do okamžiku, kdy bylo jeho vozidlo zastaveno. Soud tak nemá pochybnost, že žalobce se jednání popsaného ve výroku napadeného rozhodnutí dopustil – ostatně tuto pochybnost evidentně nemá ani sám žalobce, jelikož v podané žalobě sám uvádí, že „*po formální stránce přestupek spáchal*“.
14. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá neprokázání naplnění materiální stránky přestupku. Tato námitka není důvodná. Soud předně uvádí, že základním kritériem pro posouzení materiální stránky přestupku je samo porušení zákonné ustanovení. Vymezením skutkové podstaty dává zákonodárce najevo, že uvedené jednání pokládá za natolik závažné, že je pokládá za přestupek. Např. v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, NSS uvedl, že „*Nejvyšší správní soud odkazuje dále na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu týkající se posuzování naplnění materiálního znaku trestného činu. V rozhodnutí ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96, publikovaném pod č. 43/1996 Sb. NS, uvedl Nejvyšší soud následující: „Při úvahách o tom, zda obviněný naplnil i materiální znak trestného činu, tedy zda v jeho případě tento čin dosahoval vyššího stupně nebezpečnosti pro společnost, než je stupeň nepatrný (§ 3 odst. 2 tr. zák.), je nutno zdůraznit, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Na tom nic nemění ani ustanovení § 3 odst. 2 tr. zák., podle kterého čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu. Citované ustanovení se totiž uplatní jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti pro společnost v konkrétním případě ani při formálním naplnění znaků určité skutkové podstaty nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti pro společnost, když tedy nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu této skutkové podstaty“ (obdobně též např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1012/2008, dostupné na www.nssoud.cz). Uvedený právní závěr se obdobně uplatní č. j. 5 As 104/2008 - 48 i ve vztahu k přestupkům, neboť stejně jako dosud u trestných činů, tak i pro trestnost jednání vykazujícího formální znaky přestupku je třeba, aby došlo také k naplnění jeho materiální stránky. Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti“.* V projednávané věci je zřejmé, že jednání žalobce je dokonce závažnější, než je obvyklé překročení nejvyšší povolené rychlosti na dálnici, a to vzhledem k tomu, že jde o překročení značné. Soud pokládá za

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

notorietu, že při takové rychlosti je automobil hůře ovladatelný, schopnost reagovat na nenadálé situace v provozu snižena a riziko pro ostatní účastníky silničního provozu je podstatně zvýšeno. Žalobce pak žádné relevantní okolnosti, které by mohly zavdat pochybnost o naplnění materiálního znaku přestupku, neuvedl. Pokud jde o argument, že např. není uvedeno, že by žalobce předjížděl jiná vozidla, soud dodává, že nevidí důvodu, proč by tato skutečnost měla být správními orgány řešena, když pro posouzení věci není podstatná.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

15. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
16. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. prosince 2021

Mgr. Miroslav Makajev, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.